

A buzitai Bábasár hídja

A Bábasári hídná' ha gyüttek, hát sokszor vót úgy, hogy ott ijjesztett. Mikor gyüttek, hát akkor vót hallani vagy tapsot, vagy valami bezuhant a vízbe. Oszt az ojjan nagyot poccsant, mintha vadkacsa vagy valami állatféle zuhant vón a vízbe. Oszt ha szétnézett az ember, hát nem látott semmit, csak a holdat. Oszt akkor ojjan nagy félelem ereszkedett az emberre, mintha valaki vitte vón el.

Eccer gyüttem én is a testvéremmel haza Szepsibű'. A malomba' vótunk. Osztán mikor gyüjjünk, gyüjjünk, hát aszmongya a testvérem:

– Én mán nem menyek tovább, mer' itt igen félek. Tudod, hogy itt ijjeszget a Bábasári hídnál!

Hát mondom:

– Mán mindegy, hogy ijjeszt vagy nem ijjeszt, de mán gyerünk!

Mikor gyüjjünk tovább, hát egy alakot látunk a Bábasári hídnál. Akkor mán nem mertünk... Se idébb, se odébb. Oszt mindég hallottuk a toppanást [az adatközlő topog], azután meg egy cuppanást. Mikor odaértünk, hát mán nem vót ott semmi. Mán akkor nem láttuk, hogy mi vót. Csak mikor gyüttünk idébb, akkor megint fétünk. Megint az a nagy félelem gyütt ránk. Hát hogy beképzeltük-e, de valami vót azér' ottan, mer' többen is látták.